

Zgodbica iz sedanjega časa.

Ni dolgo, kar so zasačili mladega malopridneža, ki je v nekem znamenji pri podobi Matere božje jemal dragotine, ki so visele na podobi. Primejo in tirajo ga k sodniku. Sodnik ga vpraša: Zakaj si jemal te reči, ali te je morda revščina tako daleč prignala? „Ne, ne gospod“, odgovori mladi tič, „temuč slišal sem, da sedaj bodo jemali cerkvam in znamenjem premoženje, in jaz sem tudi tak, da rad kaj vzamem“.

Prijatli na grobu svojega tovarša Fr. Severja, uč. pripravnika, ki je umerl 10. jun. t. l.

T
ekó grenké solzice
Na grobna, černa tla,
Zvestobe so cvetice,
Prijateljstvo jih 'má.

Molitev naša verna
Naj spremlja te domú,
Kjer radost je stoterna
V domovju tam mirú.

Sej tam le sreča sije,
In pokoj je domá,
Radosti melodíje
Vzdigujejo duhá.

Tedaj počivaj v miru,
Da angel te zbudi,
Da enkrat v večnem viru
Prijaznost se znóví.

J. L č.

Dopisi in novice.

Iz Bele Krajne. Dopisa iz Velikovca na Koroškem in iz pod Grintovca v 13. listu „Tovarša“ sta jako jako spodbadljiva. Koroški učitelji dajejo kaj lep zgled nam zaspanim kranjskim učiteljem. Posnemajmo jih! — Podgrintovčan svetuje, da bi se to jesen v Ljubljani snidili, prošnjo enako koroškim učiteljem napravili in jo deželnemu zboru poslali. Prav ima Podgrintovčan. Kdor ne terka, temu se tudi ne odpré. 7. t. m. je bil g. dr. L. Toman pri nas, ki je pregledoval, kod bi se železnica iz Ljubljane v Karlovec izpeljala. Ko se to pa uno pogovarjamo, in g. doktor tudi šolo omeni, mu rečem, da naj bi naši poslanci tudi nam učiteljem kaj pomagali, in on me zaverne: „Toliko imam skerbi na glavi, da mi brada siva postaja. Pomagajmo si sami, ako hočemo, da nam bo Bog pomagal“. Prav ima slavni mož: dokler smo sami tihi, tihi bodo tudi tisti, kateri bi nam mogli pomagati.

Snidimo se tedaj to jesen v Ljubljani, kajti Ljubljana je za to naj pripraviši kraj. Po deželi se šole še le konec meseca avgusta

ali prve dni septembra končajo, tedaj bi se mogli še le v sredi meseca septembra sniditi. Ako bi bili pa gg. dekani tako dobri, da bi se šole povsod že meseca avgusta končale, priromali bi prve dni septembra v belo Ljubljano. Boljše je, da se skupaj pogovorimo, kakor pa posamesno pri okrajnih zborih. Akoravno je naša plača pičla, vendar si bo do tistega časa marsikdo toliko prihranil in odtergal, da pride k temu zboru. Nekteri imajo sicer tisti čas biro ali kolekturo, ali kakor nekteri pravijo, „beračijo“, ker hodijo od hiše do hiše z žakljem svoja kervavo zaslužena zernica pobirat in poslušat marsikako grenko oponašanje, mislim vendar, da bi se to pobiranje za ene dni odložiti moglo, sej zavoljo tega se ne dobi več, ako se ene dni pred ali po tlej pobere. Jaz mislim takole: V vsaki okrajni naj se učitelji snidejo ali si dopišejo in pogovoré, in eden naj „Tovarsu“ naznani tiste, ki so voljni tega zbora vdeleževati se. To naj se pa kmalu zgodi. „Tovarsu“ bo gotovo tako dober, da nam bo naznanil, koliko se jih je oglasilo, in potem bomo previdli, kako in kaj, ali se nas je dovolj oglasilo, ali ne. Ne bodimo zaspani! Bela Krajna je daleč od Ljubljane, pa vendar upam, da nas bo precej veliko gori šlo. Tedaj bratje, na noge! čas je že, da si celimo rane, morda ne bomo poti v Ljubljano zastonj naredili, in ako tudi; očitati si vendar ne bomo mogli, da nismo nič storili.

J. J.

Iz Ternovega na Notranjskem. Pri nas smo prav slovesno praznovali šolskega patrona — sv. Alojzija. Ker je ta praznik letos ravno na nedeljo zadel, smo imeli priložnost, da smo ga tim lepše obhajali. Tudi odrasčeni ljudje so imeli lepo priliko, da so se vdeleževali te slovesnosti. V nedeljo 21. preteč. m. se zbere šolska mladina obeh razredov o pol desetih v šoli. Nekaj deklic prišlo je lepo belo oblečenih. Potem je šla vsa mladina verstoma z zastavo v farno cerkev k veliki sv. maši. Deklice v beli obleki so bile skupaj.

Pri peti sv. maši se je pela lepa g. Gerbičeva pesem od sv. Alojzija, ki je, bil rekel, kakor nalašč za šolsko mladež postavljena. Kaj rada prepeva tukaj mladina sv. pesmi. Gospod duhovni govornik je za današnji dan tako svoj govor vredil, da je teknil mladini in odrasčenim ob enem. Razlagal je življenje sv. Alojzija, pa je stavil angelskega mladence odrasčenim in mladim v budiven zgled, ter je vsem skupaj priporočal, da bi hodili po stopinjah sv. Alojzija i. t. d. Popoldne po litanijah se je zopet zapela gori imenovana pesem od sv. Alojzija.

Ne morem si kaj, da bi tu očitno ne omenil svoje nevolje nad onimi naročniki „Lire Sionske“, ki še sedaj niso spolnili svojo dolžnost, ko jih je g. Gerbec vže sam po „Tov.“ pred nekoliko časom ostro opomnil, da mu naj zaostalo naročnino pošljejo. Slišimo, da bo gosp. Gerbec te zanikerneže očitno imenoval, da svet zvé slavna ime-na mož, ki tako verlo podpirajo domače cerkveno petje!

Gosp. Pet. Irgolič iz Maribora prosi v „Tov.“ g. Gerbeca, da bi še izdal „Liro“. — „Skerbeli bomo, da bomo dobili za njegove skladbe mnogo naročnikov, ki bodo bolj stanovitni in pošteti, kakor nekteri dosedanji“, piše imenovani g. dopisnik iz Štirskega. To je

kaj lepo spričalo od Štirskih učiteljev! Prašal sem g. Gerbeca zastran „Lire“, pa mi je rekel, da bi še izdajal svoj list, ko bi doma ostal. Ker pa so okoliščine tako nanesle, da naš verti tovarš Gerbec zapusti Kranjsko, pa menda ne bo nadaljeval svoje „Lire“. Zeló nam je žal, če „Lire“ več ne bo. Temu nasproti pa namerja zmožni gosp. Gerbec v kratkem izdati „zvezek cerkvenih pesem od sv. obhajila“. Dobro nam bodo došle obljubljene pesmi, kajti ravno od sv. obhajila nam jih vedno primanjkuje! Torej vže naprej priporočamo te, gotovo lepe napeve našega verlega skladatelja vsem orglarjem in pevcem po Kranjskem, Koroškem in Štirskem in sploh vsem, ki jim je mar za lepo cerkveno petje. — Delo se bo samo hvalilo.

Lavràčev.

Od podnožja gorenskih planin. Dan prvega sv. Obhajila je za katoliško mladino res kaj pomenljiv, silno imeniten, pa tudi veselja polni dan. Prav storijo torej gg. duhovniki in učeniki, kjer se zavolj večjega števila mladine storiti more, da to lepo pobožnost združijo tudi z vnanjimi slovesnostimi, ter tako mladini ta častni dan toliko bolj v spomin vtiskajo. V Železnikih smo to lepo slovesnost obhajali letos v nedeljo po sv. Telesu, in sicer prav ganljivo in posneme vredno. Že na predvečer sta bila postavljena na strani velikih šolskih vrat dva mala mlajčika; verho vi njuni bili so ozaljšani z raznobarnimi papirnatimi trakovi in zastavami. V nedeljo zjutraj so se zbrali novo-obhajanci pol ure pred sv. opravilom v lepi šolski sobi, deklice z venčiki krog glave, dečki z cvetličnimi šopki na persih. Molile so se jim najpred molitve pred sv. Obhajilom (po škof. Baragovi sestavi) glasno, tako da jih je mladina tudi enako izgovarjala; potem pa so sledile litanije od presv. rešnj. Telesa. Med tem pridejo ministranti z cerkvenimi banderci pred šolo, zvonovi veselo zapojó in novo-obhajanci stopijo v versto po dva in dva, ter grejo proti cerkvi. Poleg prvega para so šli kot voditelj v. č. g. kaplan, za zadnim parom pa g. učnik. Ko se ta lepa procesija nedolžne mladine pomikuje iz šolske veže, zagromi naenkrat raz bližnjega homca veličastni strel, ter oznanjuje v soglasji in s priterkovanjem poslavja je malih Jezusovih svatov slovesni vhod v Gospodovo svetišče. Neskončno lepo, do solza ganljivo je bilo to vpeljevanje novo-obhajancev v cerkev, kjer so se vmestili krog velikega altarja. Duhovno opravilo so imeli v. č. g. kaplan, ki so vravnali tudi svoj govor slovesnosti primerno, ter so v prvem delu govorili o imenitosti prvega sv. Obhajila vsem ljudem sploh, zlasti pa še staršem in botrom; v drugem delu pa so se obrnili proti novo-obhajancem, ter jim pokazali v duhu Elija, ktere ga, spijočega na njegovem begu, prebudil je iz terdega spanja angel božji, ter ponudil mu jedi, rekoč: „Vstani, jej, še dolg pot imaš pred saboj“. „Tudi vi, otrociči“ — djali so g. duhovnik, „nastopili ste tako rekoč sedaj pot, — težavno, nevarnosti in trudapolno pot skoz življenje. Kaj vse vas čaka na tem potu, koliko nevarnosti, skušnjav, zalezovanj hudobnega duha i. t. d., vé sam Bog; — al on vam ponuja v tej sveti jedi tečno hrano in okrepcavno popotnico za vašo hojo skozi življenje“ i. t. n. Omenili so v daljnem govoru tudi neskončne nesreče nevrednega sv. Obhajila in prosili Boga, naj bi naša

mladina in tudi vsi ostali vselej prejemali po vredno sv. angelsko večerjo. K sklepu povabijo g. kaplan novo - obhajance in tudi vse nazoče po cerkvi, naj z njimi vred pokleknejo, ter ponové z njimi kerstno obljubo, kar se tudi zgodi. — Med sv. mašo so bili potem po mašnikovem zavživanji mladi Kristusovi svatje obhajani. —

Vsa ta slovesnost je bila res tako lepa, da se je bo gotovo današnja mladina že v sivi starosti z naj večjim serčnim veseljem spominjevala. — Z Bogom! *Rodoljub Podratitovski.*

Iz Ljubljane. S koncem tega mesca bodo svoje leto končale vse tukajšnje srednje in glavne šole. V mestni glavni šoli pri sv. Jakobu so očitna spraševanja 20. in 21. t. m. za javne, 23. pa za privatne učence; 22. bo slovesna zahvalna sveta maša in 26. popoldne bode spraševanje v nedeljski šoli za rokodelske učence.

— Čitalničini pevovodja, verli gospod A. Förstner, je dobil orglarjevo službo pri tukajšnji stolni cerkvi. Srečo!

Razpis učiteljskih služeb. *)

Po sklepu mestne gosposke v Terstu 22. jun. t. l. se razpisujejo službe za učitelje in učiteljice za Terst in okolico, in sicer v okolici 10 učiteljskih služeb z letno plačo 450 gold. in 5 služeb za učiteljice s 350 gold. letnih dohodkov zraven prostega stanovanja, in te so v teržaški okolici: Santa Croce, Bazovica, Cattinara, Barcola, Contovello, Prosecco, Opčina, Servola, Guardiella in Rojana. V 5 poslednjih krajih so službe za učiteljice. Za službe v mestu se tirja popolno znanje laškega jezika; v okolici je pa poglavitni jezik slovenski; tirja se pa vendar tudi znanje laškega jezika, da učitelj more tudi po laški kaj učiti. Iz med prosivcev za okolico imajo prednost tisti, kateri razun potrebnih spričal tudi dokažejo, da razumejo godbo. Med poglavitne dolžnosti za službe v okolici se tudi tirja posebno znanje v sadjereji, za kar pa učitelj dobiva kos verta za domače potrebe, kjer je tudi drevesna šola. Prošnje s potrebnimi prilogami naj se ravnaajo in oddajajo slavni teržaški mestni gosposki (Magistrato civico a Trieste) do konca meseca julija t. l.

V ljubljanski škofiji: Razpisana je učiteljska služba v Dobu v kamniškem okraji z 292 gold. letnih dohodkov. Prošnje za njo se ravnaajo do preč. ljublj. korarstva (Domkapitel), in se oddajajo pri preč. konzistoriju do konca t. m.

Listnica. Vsem g. g. učiteljem, ki poprašujejo po obónem zboru vseh ljudskih učiteljev v Ljubljani: Kdo bi raji videl zbrane v beli Ljubljani svoje brate in tovarše, kakor „Tovarš“! Sedaj pa še ne moremo nič gotovega povedati; kedar o tej važni reči kaj več zvemo, bodemo nemudoma vse na tanko naznanili. — Gosp. A. K. v Št. M.: Od 1. okt. 1867. l. do konec marca l. 1868. je bilo plačano z 1 gold. 30 kr., od 1. aprila do konec sept. t. l. pa ste 11. t. m. plačali 1 gold. 30 kr.

*) Iz prijaznega pisma nekega preč. g. farmana: „Tukaj Vam pošiljam razglas teržaškega magistrata, da ga natisnite v „Tov.“, da bi za te učiteljske službe prosili tudi od drugod zmožni učitelji. Kdor ima dobro glavo, se bode kmalu naučil tudi laškega jezika toliko, da ga bo znal za potrebo.“ Vredn.